

ΕΤΟΣ Α. 1885—ΤΕΥΧΟΣ 10

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ 20

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ὑπὸ

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Διευκτοῦ ἐν Ἀμμοχώστῳ.

—

Τὸ τεῖχος Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου ἐν Ἀμμοχώστῳ μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ λιμένος.

Μετὰ τῶν χειρῶν τειχῶν τῆς Ἀμμοχώστου συνέχεται παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ἐσωτερικοῦ λιμένος καὶ προεκτείνεται παραθαλασσίως μέχρις αὐτοῦ τὸ τεῖχος Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου, ὅπερ ἔχει μῆκος 180 γ. μ. καὶ πλάτος 20. Τὸ τεῖχος τοῦτο φέρον σχῆμα ὀρθογώνιον κεῖται ΒΑ καὶ ἐστὶ τὸ ἰσχυρότατον καὶ σθεναρώτερον πάντων τῶν τειχῶν τῆς πόλεως· ἔχει δὲ τέσσαρας προμαχώνας καὶ πύργους χωριζόμενον τῆς πόλεως διὰ βεθυτάτης τάφρου ἀνορυχθείσης ὑπὸ Πέτρου τοῦ Β' καὶ πληρουμένης ἄλλοτε διὰ θλάσεως, ἣτις ἀπεξηράνθη ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ἐνεκα τῶν ἐν αὐτῇ προσενουμένων ἀναθυμιάσεων, ἐπενεργουσῶν ἐπὶ τῆς δημοσίας υγείας. Τὸ τεῖχος τοῦτο καλούμενον Κ α σ τ ἔ λ λ ο ν, ὑπὸ δὲ τῶν ὀθωμανῶν Ἰ τ ζ -Κ α λ ἔ,

ἀνηγέρθη ὑπὸ Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου, καθὰ φέρεται ἐπὶ τῆς πύλης τῆς εἰσόδου αὐτοῦ ἐπὶ τινος λευκοῦ μαρμάρου ἢ ἐξῆς ἐπιγραφῆς:

NICOLAΟ FOSCARINO
CYPRI PRAEFECTO
M. CCCC. LXXXIII

Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μαρμάρου γέγλυπται εἰς λέων καὶ ἀνάκτορον τι κεκοσμημένον διὰ σημαίας, σύμβολα τῆς Ἑνετικῆς δυναστείας. Τοιαύτης φύσεως ἐπιγραφαὶ ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου ὑπάρχουσι καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων τριῶν προμαχώνων τοῦ αὐτοῦ τεύχους.

Τὸ τεῖχος τοῦτο μετὰ τῶν προπεπωκότων προμαχώνων αὐτοῦ φέρον ἐπτὰ τηλεβόλα μεγάλης ὀγκῆς ἀντίστη ἡρωϊκῶς κατὰ τοῦ Ἀλά Μουσταφᾶ πασᾶ καὶ παρέσχεν αὐτῷ μεγάλας ζημίας. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως (1571) οἱ ὀθωμανοὶ ἐπὶ ἐνὸς προμαχώνου· οὗτου ἀνεκτίσαν τρεῖς λιθίνους δόμους πρὸς κατοικίαν τῶν ἐν αὐτῷ φρουρούντων στρατιωτῶν, διατηρουμένους μέχρι τοῦδε.

Ἐπὶ τοῦ λήγοντος τεύχους ἐν τῇ θαλάσῃ πρὸς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος ὑπῆρχε δοκός τις, ἐπὶ τῆς ὁποίας περιεβίβαστο ἡ ἄλυσις ἢ τὴν

εἴσοδος τοῦ λιμένος κλείουσα, ἥτις ἤδη δὲν σώζεται. Ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τῆς αὐτῆς θέσεως ἐστήθη καὶ ὁ φάρος διὰ τοὺς ναυτιλλομένους καὶ εἰσπλέοντας ἐν τῷ λιμένι. Ἐπὶ τοῦ ἄνω ἐδάφους τοῦ πρὸς τὴν ξηρὰν τείχους Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον τάφοι τινὲς ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, διότι σώζονται ἐπιτύμβιοι τινες λίθοι, ὧν ὁ εἷς ἐνεπίγραφος. Ἐπὶ ἐνὸς τεθραυσμένου μαρμάρου ἀνέγνωμεν μετὰ πλελλῆς δυσκολίας τὰ ἑξῆς:

HIC IACET
PIERRE MOCENTIGO

Ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰκάζομεν ὅτι ὁ τάφος οὗτος ἦν Πέτρου τοῦ Μοκενίγου, ὅστις ὑπῆρξεν ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἐνετικῆς ναυτικοῦ καὶ ἐποίησατο ἐνδόξους πολεμικὰς ἐκστρατείας. Ἐπὶ ἐτέρου λευκοτάτου μαρμάρου, ἔχοντος μῆκος 1 1/2 γ. μ. καὶ πλάτος 20 ὀκτώγων, φέρονται τρία οἰκόσημα κατὰ σειρὰν ἐν σχήματι τριγώνου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τούτων ὑπάρχει καὶ ὁ σταυρός. Ταῦτα νομίζω ὅτι εἰσὶν οἰκόσημα ἱπποτικά καὶ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τούτου θὰ ὑπῆρχεν ἐπιγραφή τις, ἣν ὁ χρόνος κατέστρεψεν.

Ἐνὸς τῆς περιφερείας τοῦ τείχους τοῦ Φοσκαρίνου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπάρχουσι τέσσαρες ὑψιτανεῖς θολοειδεῖς δόμοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν χρησιμεύει ὡς πυριτιδαποθήκη τῆς κυβερνήσεως, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς ἀποθήκαι τοῦ ὑλικῆς τῆς ἀκρίδος. ἐπὶ ἐνὸς τούτων ὑπῆρχον ἄλλοτε διάφοροι περικεφαλαῖαι, θώρακες, περιστήθια, σφαῖραι σιδηραῖ καὶ λίθιναι μεγάλου ὄγκου, ὡς καὶ πολλὰ τηλεβόλα, ἅτινα ἐπὶ τῆς κατοχῆς μετεκομίσθησαν εἰς Κων)πολιν. Οὐχ ἤστων ὅμως ὑπάρχουσι καὶ ἔχνη τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς καὶ σφαῖραι λίθιναι καὶ σιδηραῖ.

Τὸ τεῖχος τοῦτο δέδμηται ἰσχυρῶς καὶ τεχνηέντως, καὶ κάτωθεν αὐτοῦ ὑπογείως ὑπάρχει μία σύριγξ διήκουσα μέχρι τῆς πύλης τοῦ Καρπασίου, ἐνθα ὑπάρχει καὶ ὁ πύργος τοῦ Ἀνδρούτσου. Ἡ τειχοδομία ἀρίστη, διότι συνδέονται οἱ λίθοι ἀλλήλους δι' ἄμμου καὶ διαφόρων ἡφαιστειωδῶν γαιῶν.

Τὸ τεῖχος τοῦτο μετὰ τῶν ὀχυρωμάτων ἀποσπώμενον ἐκ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεως ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ νῆσόν τινα.

Ὁ λιμὴν τῆς Ἀμμοχώστου κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Λουσινιαίων, Γενουσησίων καὶ Ἐνετῶν, οἵτινες εἶχον ἐνταῦθα καὶ τὸν ναύσταθμον αὐτῶν ἐστὶν ὁ εὐρύτερος τῶν ἐν Κύπρῳ καὶ ἀσφαλῆστερος πάντων· διακεῖται δὲ εἰς ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν· ὁ μὲν ἐσωτερικὸς καλούμενος καὶ τουρκιστὶ Ἰτζ-λι μ ἄ ν κεῖται πρὸς ἀνατολὰς, προασπιζόμενος ὑπὸ δύο μικρῶν νήσων, συνεχομένων ἀλλήλαις διὰ κτιστοῦ τοίχου καὶ θαλασσολίμνης τινός, ὁ δὲ ἕτερος ὁ τοῦ Κωστάντζου καλούμενος, τουρκιστὶ δὲ Τ ἡ ς-λ ι μ ἄ ν, κείμενος πρὸς ἄρκτον δέδμηται δι' ἐτέρου τοίχου ἐπὶ τινος ἀλιστόνου ραχίας, ἥτις συγκοινωνεῖ μετ' αὐτοῦ καὶ οὕτω προασπίζει αὐτὸν ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων. Ἡ εἴσοδος τούτου ἔνεκα τῆς καταπτώσεως πολλῶν λίθων ἐπισωρευθέντων ὑπὸ τοῦ ρεύματος καθίσταται ἐπικινδύνος καὶ τὸ οὕτω σχηματιζόμενον ὑφαλῶδες καλεῖται μ α ἰ μ ο ὕ ν ι α. Ὁ λιμὴν οὗτος ἔσχε μεγάλην ἱστορικὴν σημασίαν διὰ τὰ ἐν αὐτῷ διαδραματισθέντα, οἷον καὶ τὸ ὑπὸ τῆς Ἀρνάλδας, θυγατρὸς τοῦ κόμητος Ρουχιᾶ. Ἐν αὐτῷ εἰσὶν ἐντεθαμμένα πολλὰ κειμήλια καὶ θησαυροὶ, οἵτινες δύνανται ἐν εὐκαιρίᾳ ν' ἀνορυχθῶσι καὶ χρησιμοποιοθῶσι δεόντως.

Ἐσώζετο ἐν αὐτῷ καὶ ἐπιγραφή τις, ἣντινα, ὡς εἰκὸς, δὲν ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες, ἔνεκα τῆς μοιραίας καταπτώσεως τοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ ἐτέθη. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶδον καὶ ἀνέγνωσαν πολλοὶ περιηγηταί, καθὰ γίνεται μνεῖα ἐν τῷ «Nuova Enciclopedia popolare Italiana Dizionario Generale di Scienze, Lettere, Arti, Storia, Geografia, etc, etc,» ἐκδοθέντι ἐν Τουρίνῳ, τῷ 1868.

Ὁ μὲν ἐξωτερικὸς λιμὴν ἔχει μεγάλην χωρητικότητα καὶ δύναται εὐχερῶς καὶ ἐν ὥρᾳ πολέμου νὰ περιλάβῃ ὀλόκληρον στόλον, ὁ δὲ ἐσωτερικὸς πληθὺν πολλῶν μεγάλων πλοίων.

Ἐν τῇ νέᾳ καταμετρήσει εὐρέθη ἐν αὐτῷ ὅτι ὑπάρχουσι πλεῖσθ' ὅσαι ὑφαλοὶ πέτραι, αἵτινες,

πνέοντος ἀνέμου, καθιστᾶσι τὸν πλοῦν ἐπικινδύνον.

Ὁ λιμὴν, τοιοῦτος οἶός ἐστιν, ἐκτείνεται πλεῖον τῶν ἑβδομήκοντα ὀκτῶ στρεμμάτων (ἐκάστου στρέμματος συγκειμένου ἐκ 4,840 ὑαρδῶν Ἀγγλικῶν), καὶ ὀλίγος κόπος θάπητεῖτο ἵνα βαθύνῃ ἕως δέκα πόδας, ἀλλὰ νῦν μόνον ὡς τέσσαρα στρέμματα εἶναι κατάλληλα πρὸς ἀγκυροβόλησιν πλοίων.

Ὁ λιμὴν οὗτος ἔχει καὶ προκυμαίαν τινὰ ἔχουσαν μῆκος 430 ὑαρδῶν καὶ διατηρουμένην ἐν καλῇ καταστάσει. Διὰ τεχνητῆς ἐπεκτάσεως ἢ χωρητικότητος τοῦ λιμένος ἠδύνατο ν' αὐξήσῃ ἐπέκεινα τῶν 140 στρεμμάτων.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ὑπὲρ τῆς ἀνορύξεως καὶ ἐπισκευῆς τοῦ λιμένος τούτου κατεβάλλοντο προσπάθειαι ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν κατοίκων συνφθὰ τῇ ἐκθέσει τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ τῆς κυβερνήσεως κ. Βράουν, δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Κυανῇ Βίβλῳ τῆς Κύπρου 1882.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ τοῦ ἐν Ἀμμοχώστῳ τείχους Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ λιμένος ἐστῶσαν εἰς συμπλήρωσιν τῆς περὶ τῶν «χερσαίων τειχῶν τῆς Ἀμμοχώστου» μελέτης ἡμῶν δημοσιευθεῖσης ἄλλοτε ἐν τῷ «Ἄττικῷ Μουσείῳ» Ἀθηνῶν (1).

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

~*~*~

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

— Ὡς βλέπω, Μπαρμπαντώνη, δὲν θὰ ἦσαι τυχηρός. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ξεύρης πῶς ἐκεῖ ἔς τὴν Ἀφρικὴν ἡμεῖς οἱ κυνηγοὶ ἔχομεν ὅλα τὰ σαρὰ γιὰ ἰδικὰ μας!

— Μπα! Καὶ πῶς, ἐγκαρδιακὲ μου φίλε;

— Κατὰ διαφόρους τρόπους. Πότε συμβαίνει νὰ σ' ἀγαπήσῃ μία γυναῖκα καὶ σοῦ τὸ παροργέλλει.

(1) Ὅρα «Ἄττικὸν Μουσεῖον» Ἀθηνῶν, εἰκονογραφημένον περιοδικόν, ἔτος β'. 1884, τεύχος Θ-Ι. σελ. 138-139.

— Αὐτὸ γίνεται συχνά;

— Εἰς ἡμᾶς τοὺς κυνηγοὺς συχνά πικνά.

— Τυχηροὶ διαβόλοι ποῦ εἶσατε σεῖς! ἐστέναξεν εἰπὼν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Πότε ὅμως συμβαίνει, ἐξηκολούθησεν ὁ Παρισινός, ἕνας κυνηγὸς ν' ἀγαπήσῃ σφοδρῶς γυναῖκα, ἢ ὅποια δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔρωτά του

— Τότε τί κάνετε; ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Τὴν ἀρπάζομεν.

— Μὰ ἡ Ἀγρονομία, κύριε κυνηγέ;

— Ἀστυνομία δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ, παρὰ μόνον ὁ ἄνδρας καὶ ἡ φυλὴ τῆς γυναικός. Τί μᾶς μέλει ἡμᾶς δι' αὐτούς! Τοὺς ταῖς βρέχομεν, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς.

— Νὰ ζῆς, κύριε κυνηγέ, νὰ μοῦ εἰπῆς.

Μέ ποίους ὄρους ἔμπορεῖ τινὰς νὰ καταταχθῇ ἔς τοὺς ἰδικούς σας, ἠρώτησε μετὰ ζήσεως ὁ Μπαρμπαντώνης, βεβακχευμένος ἐξ ὅσων τῷ διηγεῖτο ὁ Παρισινός.

— Ὑπὸ κανέναν ὄρον.

— Κρίμα!

— Στάσου νὰ συνεννοηθῶμεν ὅταν λέγω ὑπὸ κανένα ὄρον δὲν ἐννοῶ, ὅτι δὲν ἔμπορεῖς νὰ καταταχθῆς εἰς τὴν συμμορίαν μας, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐπιβάλλομεν ἡμεῖς ὄρους εἰς ὅσους θέλουσιν νὰ γίνουσι κυνηγοὶ ὡς ἡμεῖς.

— Τότε τὸ λοιπὸς, ἡμπρωῶ νὰ γίνω δικός σας;

— Βέβαια.

— Τὸ λοιπὸς, ἔγεινα κ' ὄλας.

— Μιὰ στιγμή! μιὰ στιγμή! Συλλογίσου, ὅτι πρέπει νὰ σπουδάσῃς τὸ ἐπάγγελμα, νὰ συνειθίσῃς τὸν ἰδικόν μας μαρ τρόπον τοῦ ζῆν καὶ τέλος νὰ μείνης πολὺν καιρὸν μαθητευόμενος διὰ νὰ γίνῃς ἔπειτα ὡς καθὼς πρέπει κυνηγός

— Διάτανε!

— Ὡστε πρέπει πρῶτον πάντων νὰ κατορθώσῃς ἕνας ἐξ ἡμῶν νὰ σὲ παραλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ νὰ σοῦ διδάξῃ νὰ τρώγῃς.

— Μὰ, κύριε κυνηγέ, ἐγὼ ἔξερω νὰ κυνηγῶ καὶ νὰ χτυπῶ καλά ἔς τὸ σημάδι.

— Ἐδῶ, δὲν λέγω ὅχι· ἀλλ' ἐκεῖ κάτω....

— Τότε τὸ λοιπὸς πάρε με ἐσὺ, κύριε κυ-

νηγέ, εἰς τὴν προστασίαν σου.

— Ἄς νὰ μὴ!

— Γιατί, κύριε κυνηγέ;

— Διότι ἐκεῖ κάτω ἔχω τὸν προστατευόμενόν μου. Εἶναι ἓνα εὐμορφὸ ἀραπίκι, γεμάτο ἀπὸ εὐγένεια, καὶ τοῦ τὰς βέβηχας δὲν ὑπακούη. Μὲ ὑπηρετεῖ ὡς φίλος, ὡς ἀδελφός, ὡς σκυλί καὶ ὡς ὑπηρετής, καὶ εἶναι ἱκανὸ νὰ ριφθῆ κατ' ἐπάνω τῶν λεονταριῶν δι' ἐμένα. Καταλαμβάνεις λοιπόν, ὅτι σὺ δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὸ ἀντικαταστήσης.

— Καὶ μὲ ὅλον τοῦτο, κύριε κυνηγέ, ἐγὼ θὰ ἔβανα οὐλά μου τὰ δυνατὰ διὰ νὰ σὲ εὐχαριστῶ ὡς ἐκεῖνο τὸ ἀραπόπουλο, εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης μετὰ καταύξεως.

— Ποτὲ δὲ θὰ κατορθώσῃς ν' ἀντικαταστήσης ἐκεῖνον τὸν Παληοραγῆν. Εἶσαι δὲ γέρος, Μπαρμπαντώνη. Ἄλλὰ σιάσου· ἴσως εὖρω κατένα ἄλλον προστάτην διὰ σέ.

Καὶ ἀμέσως ὁ Παρισινὸς ὑποστρέψας ἐφώνησε.

— Ἄϊ σεῖς, παιδιῶ!

Οἱ φίλοι του ἐστράφησαν παρατηροῦντες αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, ἀλλὰ δὲν ἐκινήθησαν.

— Νὰ τὰ δά! Δὲν ἐργασθεῖ ἐνῶ σὰς φωνάζει ὁ σύντροφός σας; Καὶ ὅμως ἔχω νὰ σὰς ἀνακοινώσω σοβαρὰ πράγματα. Ἐμπρός, σχηματίσατε κύκλον.

Ἡ συγγίνησις τοῦ Μπαρμπαντώνη ἠύξανεν, ἐνῶ οἱ κυνηγοὶ περιεκύκλωσαν αὐτόν.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ Παρισινὸς μετὰ φλέγματος. Ἴδου ἓνα ζῶον γηραλέον, μὲ μμάτι καλὸ, μὲ ἀρίθεις γειραῖς καὶ μὲ καλὴ καρδιά; Τὸ ζῶον αὐτὸ εἶναι ὁ Μπαρμπαντώνης καὶ ζητεῖ νὰ γίνῃ ἰδικός μας. Ποῖος ἀπὸ σὰς τὸν ἀναλαμβάνει;

— Εἶναι πολὺ ἀτρίχμος, εἶπεν εἰς ἄραψ κυνηγός.

— Φαίνεται κουτός, προσέθηκεν ἕτερος, ἰσπανός.

— Γιὰ κύτταξέ ἓνα σκέλεθρο! εἶπε τρίτος.

— Μὰ τὸν ἄϊ—Διονύσι! ἐγὼ προτιμῶ ἓναν ἀράπη ξεκουτισμένον πάρεξ ἓνα τέτοιο σαλιά-ρικο τσακάλι.

— Εἶναι γιὰ δέσιμο αὐτὴ ἡ βρεγμένη γάτα ἐπέλεξεν ἕτερος κυνηγός.

Οἱ σχετλιασμοὶ οὗτοι ἐπῆρχοντο χαλαζήδον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πτωχοῦ Μπαρμπαντώνη, ἀλλ' εὐτυχῶς οὗτος δὲν ἐνόησε τὴν γλώσσαν, ἣν ἐλάλουν οἱ κυνηγοί.

Αἴφνης ἀντήχησε φωνὴ βροντώδης λέγουσα.

— Τὸν παίρνω ἐγὼ εἰς τὴν προστασίαν μου.

— Σὺ! ἀνεβόησαν ἑκθαμβοὶ οἱ κυνηγοί.

— Ναί, ἐγὼ! ἀπήντησε νοθογενής τις Ἀλγερίνος, κολοσσαῖον ἔχων τὸ ἀνάστημα καὶ φρικαλέον καὶ κατὰστικτον δι' οὐλῶν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ φιλόστοργον τὸ βλέμμα.

— Τί διάβολο θὰ τὸν κάμῃς τὸν κατεργάρη, Νμέρ; ἠρώτησέ τις κυνηγός.

— Παιδιάχι μου, ἔχω κ' ἐγὼ τὴν ἰδέα μου, ἀπεκρίθη ὁ Νμέρ. Ἀκούστε καὶ θὰ ὀητε.

Πάντες οἱ κυνηγοὶ ἠτένισαν τὸν κολοσσόν.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ζῶον, εἶπεν ὁ Νμέρ.

— Ὅσφ δὰ γι' αὐτὸ, κανεὶς δὲν λέγει ὄχι, ἀπήντησαν ἐν χορῶ οἱ κυνηγοί.

Φαίνεται κουτός!

— Ναί, βέβαια.

— Ὄστε λοιπόν, ὅταν γίνῃ ἰδικός μας, τὰ περιγέλοια καὶ τὰ καλαμπούρια, ποὺ κάνετε γιὰ μένα, θὰ πέφτουν 'ς αὐτὸν τὰ μισά.

— Μπράβο, Νμέρ, ἀνέκραξαν γελῶντες οἱ κυνηγοί.

Ὁ Μπαρμπαντώνης μαθὼν, ὅτι ἐγένετο δεκτός, ἐπέταξεν εἰς τὸν ἄερα τὸν τριγωνικόν του πῖλον καὶ, θριάμβου φωνὴν βαλὼν καὶ ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς γενόμενος. ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν Νμέρ, ὅπως τὸν ἐναγκαλισθῆ.

— Μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, ζῶον! εἶπεν ὁ Νμέρ, ἀπωθῶν ἀποτόμως τὸν Μπαρμπαντώνη.

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους τευ, ὁ γίγας προσέθηκεν ἀραβιστί·

— Πέτε του λοιπόν σεῖς, πῶς δὲν τὸν πῆρα γιὰ νὰ μὲ ζαλίξῃ. Τί βαρετός ποὺ εἶναι ὁ παληόγερος!

Ἐνῶ οἱ κυνηγοὶ ἐχειροτόνουν τὸν Μπαρμπαντώνη μὴ ἀμελοῦντες ὅμως καὶ τοῦ δεῖπνου, ἡ Φάτμα συνεπλήρου τὴν μεταμφίεσιν τῆς Ἰω-

άννας (οὕτω θὰ ὀνομάζωμεν τοῦ λοιποῦ τὴν Γιαννύλον) ἔν τινι παρακειμένῳ δωματίῳ.

Ἐν πρώτοις τῆς ἔβαψε τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων δι' ὑποξάνθου βαφῆς, ἣν εἶχεν ἐν κιβωτίῳ, καὶ διὰ μελαίνης τὰς ὀφρῦς, ἔπειτα δὲ τῆ ἐχρωμάτισε τὸ πρόσωπον ἀποκαταστήσας αὐτὸ χαλκόχρουν· τόσφ δ' ὑπῆρξεν ἐπιτηδεῖα, ὥστε ἡ Ἰωάννα ἐμβλέψασα εἰς τὸ κάτοπτρον δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ ἐαυτὴν.

Ὅτε συνεπληρώθη ἡ μεταμφίεσις, εἰσῆλθεν ὁ Ναδιέρ, ὁ πρίγκιψ κυνηγός, ὃν ἐγνώρισαν ἦδη οἱ ἀναγνώσται, ἰδῶν δὲ τὴν Ἰωάνναν ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Νομίζετε, ὅτι δὲν θὰ ὑποπτευθῶσι τίποτε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ νεαρὰ κόρη μετ' ἀνησυχίας.

— Ἐμπορὶ νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι ὄχι. Μὴ ἀνησῆχει λοιπόν, διότι θὰ ἐξηπατᾶτο καὶ αὐτός ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει θεῖός σου, ἂν ἐπανήρχετο εἰς τὴν ζωὴν.

— Ὁ ἄθλιος! ἐπεφώνησεν ἡ Ἰωάννα σκυθρωπάζουσα.

— Ὡ! βλέπω, ὅτι εἶσαι ἐκδικητικὴ, δεσποσύνη, ὅσον καὶ ὁ ἀδελφός σου.

Ὁ Ναδιέρ, ἀγνοῶν τὴν κατὰ τῆς Ἰωάννας ὕβριν, ἐθεώρει ὡς λίαν ζωηρὸν τὸ τόσον μῖσος καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐκεῖνος εἶχεν ἦδη ἀποθάνει· ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ἠγάπα καὶ ἐξέτιμα τοὺς εὐῆγμένους καὶ ἰσχυροὺς χαρακτήρας, διὰ τοῦτο παρετήρει μετ' ἄκρας προσοχῆς τὴν ἔκτακτον αὐτῆς καλλονήν. Ἡ κόρη χαμηλώσασα τὰς βλεφαρίδας καὶ συσπῶσα τὴν πυγμὴν ἐφαίνετο βεβητισμένη εἰς πικρὰς σκέψεις. Ἀνελογίζετο ὅτι ἠτιμᾶσθη ἀνάξίως καὶ ἡ ὑπερηφάνειά της συνετάραττε σφοδρῶς τὸ αἶμα καὶ ἐτίθη εἰς ἰσχυροὺς κραδασμοὺς τὴν καρδίαν της.

— Διάβολε, ἐψιθύριζεν ὁ Ναδιέρ· αὐτὴ ἡ μικρούλα πῶς ἀδιαφορεῖ διὰ μίαν δολοφονίαν!

Ἐπειτα ἀπειθυνόμενος πρὸς αὐτὴν προσέθηκε γεγωνυῖα τῆ φωνῆ·

— Δεσποσύνη, ἀνάγκη προσυλάξεων. Οἱ χωροφύλακες εἶναι ἐρωτευμένοι μαζῇ σου.

— Ἰρωτευμένοι;

— Μάλιστα· ἐγὼ τοὺς ὑπεκίνησα νὰ σὰς

ἀγαπήσουν καὶ ὑμεῖς εἶναι καλὸν νὰ τοὺς παρανοήσῃτε κίπως ὑποκρινομένη.

— Τὸ τοιοῦτον μοὶ ἐμπνέει βδελυγμίαν. Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃτε ἀπὸ τοῦ νὰ προσποιηθῶ τοιοῦτον πρόσωπον;

— Ἀδύνατον· διότι πρέπει ν' ἀποτρέψωμεν ὅσφ τὸ ὄνυατὸν ἐπὶ πλείονα χρόνον τὴν προσοχὴν τῶν οὐο τούτων ἀνδρῶν. Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀδελφοῦ σας.

— Τότε δέχομαι, ἀλλὰ μετ' ἀποστροφῆς. Ἦθελον προτιμήσει, προσέθηκεν ἡ Ἰωάννα στενάξασα, νὰ συνδράμω τὸν Ραοὺλ διὰ τοῦ βραχιονίου μου ἢ νὰ ὑποφέρω τὰς βδελυρὰς προτάσεις τῶν χωροφυλάκων, οἱ ὅποιοι ἀρκούντως μὲ ἠνώχλησαν καθ' ὅλην τὴν ὁδόν. Πηγαίνωμεν λοιπόν.

Μεταβαίνοντες ἀπὸ τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τινος σκοτεινοῦ διαδρόμου, δὲν παρετήρησαν ἄνθρωπον τινα ὅστις ἀπεκρύπτετο εἰς τὸ βάθος τοῦ τοίχου. Οὗτος, ἅμα ἐγένοντο ἄφαντοι, ἐκλονίσθη ἐπανελημμένως, ἀνεγερθεὶς δὲ καὶ ἀναπνεύσας ὅπως ἀναλάβῃ δυνάμεις, εἶπε χαμηλοφώνως·

— Ἐμπρός! θάρρος! θὰ τὴν σκαπουλίσω.

Βαδίζων δὲ μετὰ προφυλάξεως κατέθη εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ἰδὼν ἓνα ἐκ τῶν χωροφυλάκων,

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε· καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

IX

Ἐνθα ὁ ἀναγνώστης παρίσταται θεατῆς ἐρωτικοῦ διαγωνισμοῦ καὶ πληροφορεῖται περὶ δεινοῦ ἀγῶνος, ὅστις ἐμελλε νὰ παρακολουθήσῃ ἐκεῖνον.

Ἐν τούτοις ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῆ μεθ' ὀλων τῶν ἐδωδῶν καὶ πάντες, κυνηγοὶ καὶ χωροφύλακες ἐρχίνοντο πειναλέοι· ἀλλ' οἱ τελευταῖοι ἦσαν κατηφείς πως, διότι ἐκείνη δὲν εἶχεν εἰσέτι φανῆ, — ἐκείνη, ἡ κόρη τῶν ἑκατομμυρίων, ὁ χρυσᾶς τὰς πτέρυγας ἔχων ἄγγελος, ἡ θεία Φάτμα, ὣν τὴν κατάκτησιν ἐμελλον μετ' ὀλίγον νὰ διαμφισθητήσωσι πρὸς ἀλλήλους.

Τέλος ἐκεῖν ἡ ἐνεφανίσθη, ἐνῶ δὲ διήρχετο πρὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου τὸ πτεροῦγιον τοῦ ποδῆρους αὐτῆς χιτῶνος ἔψαυεν ἀκροθιγῶς τὸ ὑπόδημα αὐτοῦ φοικιάσαντος καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ἠκόντισε δὲ βλέμμα τι πρὸς τὸν χωροφύλακα, ὅστις ὠχρίασεν ἐξ ἐλπίδος. Ἡ δυστυχῆς Ἰωάννα! Ἡ κωμωδία αὐτῆ τῆ ἦτο ἐπαχθῆς· ἀλλ' ὀφείλουσα νὰ ὑπακούσῃ, ἀπεφάσισε μετὰ γενναιότητος νὰ ὑποκριθῆ τὸ ἐπιβληθὲν αὐτῇ πρόσωπον. Διὰ τοῦτο ὀδηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναδιέφ, κατέλαθε πρὸ τῆς τραπέζης τὴν ὀριστεῖσαν αὐτῇ θέσιν, ἔνευσε δὲ πρὸς τοὺς ἐρωτολήπτους νὰ λάθωσι θέσιν ὁ μὲν ἐνωμοτάρχης ἐκ δεξιῶν, ὁ δὲ χωροφύλαξ ἐξ ἀριστερῶν αὐτῆς.

Καὶ οἱ μὲν κυνηγοὶ, ἀμέριμοι καὶ ἀφελεῖς, ὡς τέκνα τῆς φύσεως, ἐπετέθησαν ἐρρωμένως κατὰ τῶν ἐδωδίων καὶ τοῦ πότου, γελῶντες κλάζοντες καὶ ἐν τῇ εὐθυμίᾳ τῶν μὴ λησμονοῦντες εἰς τὰ λογοπαίγνιά τῶν τὸν Μπαρμπαντώνην, ὅστις ἠκτινοβόλει ἐκ τῆς χαρᾶς ὡς κυνηγὸς λεόντων, τίγρεων, πανθήρων καὶ πολλῶν εἰκοσάδων χιλιᾶδων φράγκων κατακτητῆς... ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἄλλ' οἱ χωροφύλακες ἴσταντο ἐν συγκινήσει καὶ κατανύξει, ἐρωτοτρόπως ὑποβλέποντες τὴν ψευδο-Φάτμαν καὶ ἐν δισταγμαῖν προαλειφόμενοι μυριάς νὰ τῇ ἀπευθύνωσι περιποιησεις καὶ φιλοφρονητικῶν λόγων πληθύν!

Ὁ ἐνωμοτάρχης οὐδόλως παρετήρησε τὴν ὑποκατάστασιν, μόνος δὲ ὁ χωροφύλαξ εἶχε φανῆ πως ἐκπλαγεῖς, ἀλλ' ἐν ὑπομειδίαμα τῆς Ἰωάννας τὸν κατεθάμβωσε καὶ ἀνεζωπύρησε τὸ τὴν καρδίαν φλέγον πῦρ· ἄλλως τε καὶ ὁ Μπαρμπαντώνης, ὅστις μόνος ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ὑποψίας, εὕρισκετο μετὰ τοῦ προστάτου οὗτου καὶ τῆς Φάτμας μετημφισμένης εἰς κυνηγόν, ὑπῆρχε δὲ τοσαύτη ἡ ἀντίφασις μετὰ τῶν δύο τούτων φίλων του, ὧν ὁ μὲν ἦτο εἰς ἄκρον δυσειδῆς, ὁ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ὠραῖος, ὥστε πᾶσαν νὰ τοῦ ἀποσπῶσι τὴν προσοχὴν.

(ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISGODDIN

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Ἐκ μέρους τοῦ Βουσερώλ, ὁ Βωτροῦ εἶχεν ἀποσυρθῆ ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων ἡμερῶν, οὐδεὶς δ' ἕτερος ἔστρεψε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, ἐξαιρέσει τοῦ ἀφρόντιδος Ζιράκ, ὅστις ἀσμένως ἤθελε συνδράμει τὸν παρατυχόντα, χωρὶς νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ ἂν οὗτος εἶχε δίκαιον ἢ ἄδικον.

Ὁ δὲ Διαμαντῆς, ὅστις ἠλπίζεν ἐπὶ τῆς βοήθειας τοῦ Φρεδὸκ καὶ Ἐστελάν, εὐρέθη ὑποχρεωμένος ν' ἀποταθῆ ἀλλαγῶς, συνεπεῖα λίαν σοβαροῦ καὶ ἀπροόπτου συμβεβηκότος. Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Φρεδὸκ, μεταδοθεῖσαι τῷ Ἐστελάν διὰ τοῦ Σουκαρριέρ, ἔσχημάτισαν τοῖς πᾶσιν ὅλως νέαν κατάστασιν.

Ὁ Φρεδὸκ κατέστη ὁ κοινὸς ἐχθρὸς, διότι ὁ μὲν Διαμαντῆς πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐστελάν περὶ τῶν πονηρῶν πράξεων αὐτοῦ, τὸν περιεφρόνει τόσον, ὅσον πρότερον τὸν ὑπελήπτετο· ὁ δ' Ἐστελάν ἐβούλετο νὰ τὸν προσαγάγῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ νὰ φονεύσῃ αὐτόν. Ὅθεν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἐστελάν ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ, δὲν ἦν πλέον ἐλεύθερος. Δὲν ὑπελείπετο λοιπὸν τῷ Διαμαντῆ ἄλλος, εἰμὴ ὁ Ἀχυρᾶς μόνος, ὅστις δὲν ἀπεποιήθη τὴν σύμπραξίν του, καίτοι οὐδέποτε παρευρεθεὶς εἰς τοιοῦτου εἶδους παράστασιν.

Θὰ ἦν δὲ λίαν δυσχερὲς νὰ ὀρισθῆ τίς τῶν τριῶν τούτων φίλων, οὗς τὰ τελευταῖα γεγονότα οὐδαμῶς διεχώρισαν ἀπ' ἀλλήλων, ἦτο ὁ μᾶλλον πολυάσχολος.

Ὁ μὲν Ἐστελάν ἔστρεψε κατόπιν τοῦ Φρεδὸκ, δὲν δὲν κατώρθωσεν εἰσέτι νὰ συναντήσῃ, ἅτε τούτου κλείσαντος πρὸς πάντας τὴν θύραν τοῦ ἀπὸ τῆς θουελλώδους τοῦ Σουκαρριέρ ἐπισκέψεως.

Ὁ δ' Ἀχυρᾶς μετέβαινεν ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ

Ζιράκ, κατοικούντος ἐν τῇ οἰκίᾳ Βοασὺ Δαγκλάς, εἰς τὸ βάθος τοῦ Ἐλους, ἔνθα ἡ Κυρία Διαμαντῆ εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ πατρὸς τῆς.

Δὲν κατεδίκαζεν ἀμετακλήτως τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος Ἀχυρᾶς, ἀλλ' ἐπεσκέπτετο αὐτὴν συνεχῶς, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Διαμαντῆ, ἤκουε τὰ παρ' αὐτῆς πρὸς δικαιολογίαν τῆς προβαλλόμενα, καὶ δὲν ἀπηλπίζετο νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν συνδιαλλαγήν μετὰ τῶν βιαίως ἀποχωρισθέντων ἐκείνων συζύγων.

Ὁ Διαμαντῆς, ὅστις κατόπιν οὐδενὸς ἔστρεψε, διήρχετο πάσας τὰς ἡμέρας ἐν τῷ γραφεῖν του πρὸς διαρρυθμίσει τῶν ἀμφισβητησίμων ὑποθέσεων, ἅς μόνος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐκκαθαρίσῃ, καὶ ἅς δὲν ἐπεθύμει ν' ἀφήσῃ διαφιλονεικουμένας, ἐν ἧ ἂν περιπτώσει ἤθελε φονευθῆ ἐν τῇ μετὰ τοῦ Βουσερώλ μονομαχίᾳ.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, ἣτις ὑπῆρξε πλήρης ὀριστικῶν ἐξηγήσεων μετὰ τῶν κυριωτέρων προσώπων τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐκείνου δράματος, ὁ Διαμαντῆς κατέφθασε λίαν ἔνωρις ἐν τῇ κατὰ τὸ Βουλευθάρτον Πουασοννιέρης οἰκίᾳ του.

Μετέβη δ' ἐκεῖσε ὅπως δώσῃ ἀκράσιν εἰς πλῆθος ἀνθρώπων ἀπευθείας πρὸς αὐτὸν ἐχόντων ὑποθέσεις. Εἶχεν ἤδη ὑποδεχθῆ περὶ τὴν ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐμπόρους, τρεῖς ὑπαλλήλους πρακτόρων συναλλαγῶν, καὶ τὸν ἀρχιγραφεῖα τοῦ κ. Προυεθὼ, τὸν ἀναδειχθέντα διάδοχον τοῦ πεπτωκότος ἐκείνου συμβολαιογράφου, ὅτε ὁ πρὸς φύλσιν τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του τεταγμένος ὑπηρετῆς ἦλθεν ἀγγέλλων αὐτῷ ὅτι Μάριος τις Γκενεγκὼ ἐξήτει νὰ τῷ λαλήσῃ.

Ὁ Διαμαντῆς εἶχε πως λησμονήσει τὸν νέως ὑπάλληλον τοῦτον τοῦ τοκογλύφου Ραγκούζ. Εἶχε περιορισθῆ νὰ τῷ ἀποστείλῃ χιλιόφραγκον γραμματίον, ὡς προσυμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν τῆς παρὰ τοῦ συμπολίτου ἐκείνου τοῦ Διυδοβίκου Βαλλουρῆ παραστραθείσης σπουδαίας ἐκδουλεύσεως. Ἀλλὰ τῷ ὑπέσχεθῃ προσέτι καὶ ἕτερόν τι, δηλαδή καλὴν τινα θέσιν παρὰ ναυτικῆς ἐταιρίας, πρὸς ἣν ὁ Μάριος ἐκέκτητο δικαίωμα, ἀφοῦ καὶ ὁ ἀρχεῖος προϊστάμενός του εἶχε συλληφθῆ. Ὁ Διαμαντῆς λοιπὸν ἔδοτο διαταγὴν νὰ εἰσαχθῆ.

— Χαίρω πολὺ ἐπαναβλέπων σε, ἤρξατο λέγων καὶ δεικνύων αὐτῷ ἔδραν. Εἰπέ μοι τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ λέγε ταχέως, διότι αἱ στιγμαὶ μου εἰσὶ πολὺτιμοι.

Ὁ Μάριος ἐκαθέσθη μετὰ συστολῆς καὶ περιέστρεψε τὸν πῖλον ἐντὸς τῶν δακτύλων του μετ' ἤθους συγκεχυμένου, μὴ αἰσθανόμενος πλέον ἑαυτὸν οὕτως ἄνετον, ὡς ἄλλοτε ποτε ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Καρφενείῳ, ὅτε ἐφρόνει ὅτι συνδιελέγετο μετὰ τοῦ Ἰωάννου Τιβουλὲν ὑποπλοιαρχοῦ τῆς «Καζαμάγκης». Ἀφ' ἐνὸς μὲν διετέλει λίαν ἐστενοχωρημένος ἐν τῷ σονδρῷ ἐκείῳ γραφεῖν, ἔνθα δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ κατασκευάσῃ πούντσιον, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ χρηματιστοῦ ἐπαίσθητῶς ἐφόβιζεν αὐτόν.

— Γινώσκω ὅτι ἔχω ὑποχρεώσεις πρὸς σέ, ἐπεῖπεν ὁ Διαμαντῆς, καὶ θὰ τηρήσω τὸν λόγον μου. Μόνον δ' ἐπειδὴ σοῦ εἶχον ἀναφέρει περὶ θέσεως διευθυντοῦ ἐν τινὶ λιμένι, καὶ ἐπειδὴ πρόκειται νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου ὡς διαχειριστῆς τῆς ἐταιρίας, ἣτις ἤθελε σὲ προσλάβει κατὰ σύστασίν μου, θὰ μοὶ ἦτο εὐχερέστερον νὰ σὲ ἀμείψω κατ' ἄλλον τρόπον. Ἐπιθυμεῖς ποσότητά τινα ἐξαρκουσαν πρὸς ἐπιχειρήσειν ἐντίμου ἐμπορίου;

— Ὡς εἶπεν ὁ Γκενεγκὼ βαθμηδὸν συνεργόμενος, δὲν με μέλει περὶ τῆς θέσεως. Πρῶτον μὲν διότι ὁ τοῦ γραφείου βίος δὲν συνάδει πρὸς ἐμέ· εἶτα δὲ κατανῶ ὅτι ὁσον νὰ σκεφθῆτε ὠρίμως πρὶν ἢ χορηγήσῃτε ἐμπιστευτικὴν θέσιν εἰς ἄνθρωπον σχόντα τὸ ἀτύχημα ν' ἀναμυχθῆ εἰς τὰς ἐπισχύντους ἐργασίας τοῦ ἀρχείου ἐκείνου Ρατκαλλίωτος. Ὁ ἀποδεχθῶ ὅ,τι δῆποτε εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ προσφέρητε.

Ὁ Διαμαντῆς ἔθετο τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ ὅπως λάβῃ τὸ χαρτοφυλάκιόν του.

— Ἀλλὰ, ἐπανάλαβεν ὁ Μάριος ἐπέγων αὐτόν διὰ χειρονόμιας, δὲν ἦλθον διὰ νὰ σᾶς ἐνθυμίσω τὴν ὑπόσχεσίν σας. Ἀφοῦ καὶ μοὶ ἀπεστείλατε χίλια φράγκα, εἶμαι πολὺ καλὰ πληρωμένος.

Ὁ Διαμαντῆς, μὴ ἀπεκδεχόμενος τοιαύτην τινὰ ἀφιλοκέρδειαν, ἤρξατο νὰ παρατηρῆ τὸν Προθηγκιανὸν μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Δὲν θεωρῶ ἑμαυτὸν ἐντελῶς ἀπὸ ἀλλοτριῶν πόνων πάσης πρὸς σὲ ὑποχρέωσης, εἶπε βραδύως. Ὁ φίλος μου Λουδοβίκος Βικλουργῆς σοὶ ὀφείλει τὴν ἀπελευθέρωσίν του.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι τρώντι ὅτι χωρὶς ἐμὲ θὰ ἦτο ἴσως ἀκόμη εἰς τὴν φυλακὴν. . . . χωρὶς ἐμὲ καὶ χωρὶς τὸν συνταγματάρχην Σουκαρριέρ, ὅσους κατέλαβεν τὸν Ρασκαλλίωνα φεύγοντα μετὰ τὸν σάκκον. Ἡμεῖς οἱ δύο τὸν παρεδώκαμεν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀλλὰ σὰς χρεωστῶ πολὺ περισσότερα, δηλαδὴ σὰς χρεωστῶ ὅτι δὲν μετέρχομαι πλέον τὸ αἰσχρὸν ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον καμμίαν ἡμέραν ἤθελε μὲ φέρει εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μαζᾶς· σὰς χρεωστῶ δὲ ἀκόμη καὶ τὸ ὅτι ἐπλήρωσα τὰ κατεπιέγοντα χρέη μου, καὶ τὸ ὅτι ἔζησα ὡς ἑκατομμυριούχος ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐγὼ μᾶλλον εἶμαι χρεωφειλέτης πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ πλέον νὰ ἦμαι τοιοῦτος, ἔρχομαι νὰ ἐξοφλήσω.

— Βῆθηγήσου, ὅτι δὲν σὲ καταλαμβάνω τόσο πολύ.

— Νὰ ἐξηγηθῶ; ἰδοὺ τοῦ διαβόλου ἡ δουλεία. Φοβοῦμαι μὴ σὰς δυσαρεστήσω, ἐνῶ προσπαθῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

— Τώρα ἀπὸ τὸ χεῖρον εἰς τὸ χεῖρον καταλαμβάνω, εἶπε ξηρῶς ὁ Διαμαντῆς, ὃν αἱ τοιαῦται ρητορικαὶ περιστροφαὶ ἐνέβαλλον εἰς δυσπιστίαν.

— Εἶναι διότι πρόκειται περὶ πράγματος πολὺ λεπτοῦ, ἐπέφερε μετὰ δισταγμοῦ ὁ Γκενεγκῶ. Θὰ θεωρήσητε ἴσως ὅτι ἀνακατεύομαι εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μὲ ἀποβλέπουν. Ἀλλὰ ἤκουσα λόγια ποῦ ἐπεθύμουν νὰ σὰς τὰ εἶπω. . . διὰ τὸ συμφέρον σας. Ἄν δὲ δὲν σὰς ἀρέσωσι, θὰ μὲ διώξητε ἀπ' ἐδῶ, καὶ τότε τόσῳ τὸ χειρότερον δι' ἐμέ. Ἐγὼ ὁμως θὰ εἶπῃ ὅτι ἔκαμα τὸ χρέος μου.

— Ομιλήστε λοιπόν!

— Ἰδοὺ. Πρέπει νὰ σὰς εἶπω πρῶτον ὅτι ἀφότου, χάρις εἰς ὑμᾶς, ζῶ ἀπὸ εἰσοδήματα, ἐχάρηκα καλὰ τὸν καιρὸν μου. Ἐπεριπλανήθη ἀρετὰ καὶ μέσα εἰς τὰ Παρίσια καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἀπήντησα ἕνα σωρὸν ἀνθρώπους.

(1) Διαμαντῆς ἐποίησεν ἀνυπομονησίας κίνημα.

— Αὐτὰ ποῦ σὰς λέγω εἶναι διὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς ἔμαθα ὅτι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὅκτω ἡμέρας ἐλάθετε δυσαρεσκίαις.

— Ὅποιαις δυσαρεσκίαις;

— Νὰ! λέγουν ὅτι ἐχωρίσθητε ἀπὸ τὴν Κυρίαν Διαμαντῆ. . . ὅτι μέλλετε νὰ μονομαχήσητε ἐξ αἰτίας της. . .

— Ποῖος τὰ λέγει αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Διαμαντῆς ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς.

— Ὁ κ. Βουσερῶλ, παραδείγματα χάριν.

— Μήπως λοιπὸν ἤλθετε ἐδῶ διὰ νὰ με περιελάση; ἀνεφώνησεν ὁ χρηματιστῆς ἐγειρόμενος ἀποτόμως.

— Ἐγὼ εἶπεν ὁ Μάριος χωρὶς πολὺ νὰ συγκινηθῇ· ἀλλ' ἐγὼ σὰς σέβομαι περισσότερο παρ' ἂν ἦσθε πατήρ μου, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ πέσω μέσα εἰς τὴν φωτιάν διὰ σὰς. Εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος, καὶ δὲν ἐπεριπάτησα πάντοτε εἰς τὸν ἴσιον ὁρόμον. . . Ἀλλὰ πῶς τὸ θέλετε; ἐφοφούσα τῆς πείνης. . . Ἐτσι ὁμως ἡ φωτιάν νὰ μὲ κάψῃ, ἀνίσως καὶ δὲν ἐνόμιζα ὅτι θὰ σὰς κάμω ἐκδουλεύσιν, ἂν σὰς διηγηθῶ μίαν συνδιάλεξιν, τὴν ὁποίαν γῆθες ἤκουσα. Ἀποδείξει δὲ τούτου εἶναι ὅτι γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι, ἂν πάρτε ἐπὶ κακοῦ αὐτὴν τὴν πράξιν μου, θὰ χάσω τὴν προστασίαν σας.

Ταῦτα ἐλέχθησαν μετὰ τοιοῦτου εὐλικρινείας τόνου, ὥστε ὁ Διαμαντῆς μετεπέστη νὰ καθήσῃ ἐκ νέου καὶ ν' ἀναμείνῃ τὸ τέλος.

— Σὰς φαίνεται τάχα παράξενον ὅτι γνωρίζω τὸν κ. Βουσερῶλ; ἐπανέλαβεν ὁ Γκενεγκῶ. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι εἶχα δοσοληψίας μετὰ αὐτὸν, διότι εἶναι νέος τακτικός, κατὰ τὰ φαινόμενα, καὶ δὲν ἔχει ποτὲ ἀνάγκην ἀπὸ τοῦς τοκογλύφους. Ἀλλὰ ὁ Ρασκαλλίων, ὅτε ἤμην ὁ εἰκονικός ἀνθρωπὸς του, μοῦ τὸν ἔδειξε μίαν φράσιν μέσα εἰς ἕν θεάτρον. Ὁ Ρασκαλλίων ἐπαφθαλμία αὐτὸν διὰ νὰ τοῦ δανείσῃ χρήματα πρὸς εἴκοσι πέντε τοῖς ἑκατὸν, μοῦ ἔδειξε δὲ ἐνίοτε εἰσιτήρια θεάτρον. . . ὄχι βέβαια δι' ἰδικὴν μου εὐχαρίστησιν, ὁ ἄχρεϊός! Μοῦ ὑπενοικιάζεθε θεωρεῖον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐχώνετο, καὶ κρυπτόμενος εἰς τὸ βῆθος μοῦ ἔδειχνε τοῦς ἀνθρώπους τῆς σφαίρας του, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο εἰς

τὴν αἴθουσαν καὶ μοῦ ἔλεγεν: Ἐκεῖνος ἐκεῖ ἀξίζει τοσαῦτα. . . μετὰ τὸν ἄλλον ἐδῶ ἐμπορεῖς νὰ φθάσης ἕως πενήντα χιλιάδας. . . Ἐπιθεώρησις δηλαδὴ τῶν δανειζομένων, καὶ διατί τοῦτο; διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ γνωρίσω τὰ πρόσωπα τῶν μελλόντων πελατῶν του.

— Συντόμευε, εἰς τὸν Θεὸν σου!

— Ἐρχομαι εἰς τὸ προκείμενον. Χθὲς λοιπὸν, ἅμα ἐσήμαναν αἱ ἑπτὰ, ἐκαθήμεν εἰς τὰ ἑλύσια Πεδία καὶ ἐκάπνιζα τὸ σιγᾶρον μου περιμένων ν' ἀνοίξῃ ἕν μουσικὸν καφενεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν ν' ἀπερίσω τὴν ἐσπέραν μου, ὅτε εἶδα φθάνοντα ἐκεῖνον τὸν κ. Βουσερῶλ μετὰ τὸν βραχίονα κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν του. Εἶχε μαζῆ του ἕνα ἄλλο, καὶ λωπιστή, ὀνομαζόμενον Ζιράκ, τὸν ὁποῖον ὁ Ρασκαλλίων μοῦ εἶχε δεῖξει ἐπίσης, καὶ μοῦ ἐτύσθησε νὰ μὴ κάμω καμμίαν δουλειάν μετὰ αὐτὸν, ἂν ἤρχετο ποτε νὰ μ' εὔρη. Τοιοῦτοτόπως ὁ Ρασκαλλίων εἶχε φίλους, πρὸς τοῦς ὁποῖους δὲν θὰ ἐδάνειζεν οὔτε ἑκατὸν φράγκα, καὶ μοῦ τοὺς ἐπέλεξε διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἤθελε τάχα νὰ τοὺς ὑποχρέωσῃ. Τὸ κάθισμά μου ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁρόμου καὶ πολὺ πλησιον ἐνὸς χονδρῶ δένδρου. Ὁ Βουσερῶλ καὶ ὁ Ζιράκ ἔλαβον ἔδρας πλησίον τοῦ ἰδίου δένδρου, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἀντιθετὸν μέρος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μ' ἐγνώριζον καθόλου, δὲν ὑπώπτευον ὅτι ἐγὼ τοὺς ἐγνώριζα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐστενοχωρήθησαν νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τῶν ὑποθέσεων των.

— Καὶ ἀνέφερον τ' ὄνομά μου;

— Ὁ! ἄμω ἤρχισαν. Ὁ κ. Βουσερῶλ εἶπε: Νὰ μονομαχήσω μ' αὐτὸν τὸν κ. Διαμαντῆν, διότι ἐπανεφερα ἐκ τοῦ θεάτρον τὴν σύζυγόν του, εἶναι κάπως σκληρόν.

Ἄφω ἐξήνεγκε τὴν ἐκφραστικὴν ταύτην φράσιν ὁ Μάριος ἐσιώπησε, καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξήτασε τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Διαμαντῆ, ὅπως ἐννοήσῃ ἂν ὤφειλε νὰ προβῇ περὶ τέρω.

— Ἐξακολούθησε! ἐπέφερε μετὰ κόπου ὁ χρηματιστῆς.

Ὁδὲ Μάριος, βεβηχότερος ἤδη κατὰστας, ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Ζιράκ παρετήρησεν εἰς τὸν φίλον του

ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον μέσον πρὸς ὑποχώρησιν, ἀφῶ καὶ αἱ συμφωνίαι τῆς μονομαχίας εἶχον κανονισθῆ. Καὶ τότε ἀκριβῶς ὁ Βουσερῶλ ἀνεφώνησε: Καὶ ἂν ἀπῆλθουν τοὺλάχιστον τὰ ὀφείλη τῆς ἐρωτικῆς συναντήσεως! Ἀλλὰ τίποτε τοιοῦτο! Δὲν ἀπῆλθον εἰμὴ τὸν περιέργων, χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τὴν εἰς τὸν ὠμόν μου φευθεῖσαν σφαῖραν. Ὁ σύζυγος μὲ κατέλαβε καθ' ἣν στιγμὴν προσέπιπτον ὡς ἡλίθιος εἰς τὰ γόνατα τῆς γυναίκος του, ἥτις μὲ περιεέλα, καὶ δὲν μοὶ ἐπέτρεψε ν' ἀσπασθῶ οὔτε αὐτὸ τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων της. Εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ ἄλλος τοῦ ἀπεκρίθη—Κανείς δὲν θὰ σὲ πιστεύσῃ διηγούμενον τὰ τοιοῦτα. ὀλιγώτερον δὲ παντὸς ἄλλου ὁ σύζυγος. Διήλθε μίαν ὥραν εἰς τὸ θεαρεῖον τῆς Κυρίας Διαμαντῆ, καὶ ἀκολουθῶς τὴν συνώδευσε ἐφ' ἀμάξης. . . Ὁ δὲ Βουσερῶλ ἐπρόσθεσε. . . Θὰ μὲ συγχωρήσητε, κύριε, νὰ ἐπαναλάβω κατὰ λέξιν τοὺς λόγους σου;

— Ἀπαιτῶ μάλιστα νὰ τοὺς ἐπαναλάβῃς.

— Λοιπόν! εἶπε τὰ ἐξῆς: Φίλτατέ μου, αὐτὴ ἡ γυνὴ εἶναι μία τρελλή, ἥτις ζητεῖ τέρφεις, συγκινήσεις, ἂν θέλῃς, ἀλλ' οὐδέποτε ἔσχε τὴν παραμικρὰν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ προσλάβῃ ὡς ἐραστὴν της. Εἶχεν ἐλθεῖ εἰς τὸς Κωμικὰς Φαντασίας ἐνεκεν ἑλλητίφως ἀσχολίας, στενοχωρουμένη δ' ἐν τῷ θεωρεῖῳ της, μὲ προστεκάλεσεν. Ἐγὼ ἐραντάσθην ὅτι διετέλλον ἐν τῇ εὐνοίᾳ της. Μάλιστα, περιέμενε! μοὶ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ συζύγου της, περὶ τῆς Τζιτζίκας καὶ τῶν παρατόνων φθόγγων της, περὶ τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ θεάτρον εὐρισκόμενου Βωτροῦ, τέλος περὶ παντὸς ἄλλου, ἐξαιρέσει ἐμοῦ. Ὅπου ἐπεγεύρου νὰ τῇ ἐκφράσω αἰσθήματα ἢ πάθος, μὲ κατεγέλα. Ἀπελιπθεῖς περὶ τοῦ πράγματος, τῇ πρόετα να νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὴν ἐπαυλίν της. Αὐτὴ δὲ μοὶ ἀπήντησε: Καὶ διατί ὄχι; Μήπως νομίζετε ὅτι φοβοῦμαι οὐσα μόνη μετ' ἡμῶν; Ἀλλῶς τε δ' ἐπειδὴ καὶ ἀπέπεμψα τὴν ἄμωξάν μου, θὰ ὑποστρέψωμεν ἐν ἀνοικτῷ ὀχθήματι, τὸ ὁποῖον θὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστον. Τοιοῦτοτόπως μοὶ κατεδείκνυν ὅτι οὐδὲν ἐφοβείτο, ἀφῶ καὶ μὲ εἶχε βάλει εἰς τὰ κρῦα πρὸ μιᾶς ὥρας. Εἶχον ὁμως

ἀρκετήν ἀνοησίαν, ὥστε νὰ μὴ ἀπελπισθῶ. Καθ' ὅδον νέα παράστασις τῆς μεγάλης ἐρωτοτρῆπου, δράματος εἰς τρεῖς πράξεις. Ἐπιχειρῶ νὰ τῇ ἀποτείνω φράσεις περὶ τοῦ κίλλου τῆς νυκτός, περὶ τῶν θεληγέτρων περιδιαβάσεως ἐν τῷ φωτὶ τῆς σελήνης, καὶ αὐτῇ, ὅταν φθάνωμεν εἰς τὸ Βουλευτῆρον Μομμυρανσὺ, μοὶ λέγει ἡ σὺ γῆσι: Ἐλθετε νὰ σὰς δεῖξω τὸν παραδείσιόν μου. Ἡ ἡμερία αὕτη μὲ κατέπλησεν, ἀλλ' ἤλπίζον ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ παρίστατο ἡ ὥρα τῶν ἐρωτικῶν διαχύσεων. Εἰσήλθουμιν διὰ μικρᾶς θύρας, ἧς ἔφερε τὴν κλειδα, καὶ ὀδηγήσασά με εἰς ἔδρανον ἐν μέσῳ γλόης ἤρξατο νὰ προκαλῆ τὸν θαυμασμόν μου ἐπὶ φαινομένῳ τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων ἀνά τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Ἐξερθεῖσθεις ἐκ τούτου ἀπεπειράθην νὰ ἐκδιᾶσω τὰ πράγματα. Ἀπετόλημσα νὰ τῇ ποιήσω ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν. ριπτόμενος εἰς τὰ γόνατα. Πρὸ τριάκοντα μόλις δευτερολέπτων διετέλουν ἐν τῇ ταπεινωτικῇ ἐκείνῃ θέσει, ὅτε αἴφνης ἐπεφάνη ὁ σὺζυγος.

Ὁ κ. Διαμαντῆς ἠκροῦζετο μετὰ πυρετώδους προσοχῆς, ἡ δ' ἔκφρασις τῆς μορφῆς τοῦ ἰκανῶς κατεδῆλου ὅτι ἡ παραδόξος αὕτη διήγησις βαθέως συνετάραττεν αὐτόν.

Δέκα τῆς ἐκαστοῦ ζωῆς θὰ ἐθυσίαζεν ἕτη ὅπως αὕτη ἢ ἀληθῆς, καὶ διεσκέπτετο ἂν ὤφριε νὰ τὴν πιστεύσῃ.

Ὁ Μάριος Γκιενγκῶ μετρίαν μὲν μόνον ἐμπιστοσύνην ἐπέπνεεν αὐτῷ, ἀλλ' ἐντούτοις ὁ Μάριος δὲν ἐφαίνεται ὡς ἄνθρωπος ψευδόμενος. Ἐπειδὴ ἠρώσθη ταῦτα ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς τῶν, αἱ φράσεις του διεδέχοντο ἀπροσκόπως ἀλλήλας, ἅτε μὴ ἐξ ἰδίων ἐρευρίσκοντος. Οὐδὲν ἕτερον ἤδη ἐποίηε ἢ νὰ ἐπαυλαμβάνῃ αὐτολεξεί συνδιαλέξιν περισυλλεχθεῖσαν ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἐγχαρᾶχθεῖσαν ἐν τῇ μνήμῃ του. Μηδὲ ὅπως θὰ ἠδύνατο τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐκέκρητο τοσούτω ἐπικρῆ φαντασίαν. Ὡστε νὰ ποραγάγῃ ἐκ τοῦ ἰδίου ἐκρυφάλλου τὸν πλήρη χρωματισμῶν διάλογον ἐκεῖνον. Ποῦ τάχα ὁ μασσαλιώτης οὗτος πορθημεὺς ἤθελεν ἐκμάθει νὰ λαλῇ τὴν τῶν κ α λ ω π ι σ τ ῶ ν γ λ ῶ σ σ α ν. Καὶ πρὸς τὴν τέλος ἤθελεν ἐξέσειε τὴν κωμωδίαν ταύτην,

ἧτις δὲν θὰ καθίστα αὐτὸν εὐπρόσδεκτον παρὰ τῷ κ. Διαμαντῇ, ὃν μέγχι εἶχε συμφέρον νὰ περιποιηθῇ, Ἄσαν δὲ ἀναληθῆς ἐφαίνετο ὅτι ὑπερηνορεῖθη δῆθεν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Βουσερῶλ ἢ τῆς Κυρίας Διαμαντῆ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὁ θεσμὸς τῶν ἐθελοντῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ ἰδρυθῇ κυρίως ἐκ τῶν γεγονότων, ὧν ἐπιχειροῦμεν τὴν ἀφήγησιν ἐν βραχυλογία.

Ἐν Παρισίοις, τῇ 14 Ἰανουαρίου 1858, διαβαίνοντας ἐφ' ἀμάξης τοῦ Ἀυτοκράτορος Ναπολέοντος III, ἐρρίφθησαν τρεῖς βόμβαι κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' οὗτος μὲν διεσώθη, δύο ὅμως ἐκ τῆς ἀκολουθίας του ἐθανατώθησαν καὶ πλέον τῶν εἴκοσι προσώπων ἐτραυματίσθησαν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δολοφόνων, Ἴταλὸς τὴν ἐθνικότητα, ὠνομάζετο Ὀρσίνης· συνελήφθησαν δὲ πάντες. Ἐκ τῶν ἀνακρίσεων ἀπεδείχθη ὅτι ἡ συνωμοσία ἐτολμυεῖται καὶ ἐσχηματίσθη ἐν αὐτῷ τῷ Λονδίῳ καὶ ἔκρηξις φοβερὰ ἀγανακτήσεως, ἔνεκεν τούτου, ἐπηκολούθησεν ἀνά τὴν Γαλλίαν ἀπασαν. Τέσσαρας ἐκ τῶν συλληφθέντων ἐπ' αὐτοφώρῳ δολοφόνων ἐκαρτάμνησαν αὐθωρεῖ. Βερνάρδος δὲ τις ἔμεγεν ἐν Λονδίῳ, ὃν κατ' αἴτησιν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐδίκασαν τὰ Ἀγγλικά δικαστήρια ἐπὶ συνωμοσίᾳ δολοφονίας, ἀλλ' ἐλλείψει ἀποδείξεων, τὸν ἠθώωσαν. Ὅσον νομικῶς δικαία ἦτο ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν ἀγγλικῶν δικαστηρίων, ἐπηύξησεν ὅμως τὸ αἶσθημα τῆς ἔχθρας παρὰ τοῖς Γάλλοις τοσούτον, ὥστε ὁ στρατὸς ἐξήτειτο παρὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ Λονδίον. Ὁ Ἀυτοκράτωρ δὲ ἐμπνεόμενος ὑπὸ φιλίας πρὸς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐργαζόμενος πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰταλίας, ἀπέφυγε πᾶσαν παρενόησιν καὶ αἱ σχέσεις διετηρήθησαν φιλικαί. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν τούτοις, τὰ γεγονότα ταῦτα ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ ἔθνους ἐπὶ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως τῆς χώρας, ἐν ἣ ἂν περιπτώσει ὁ σπύλος εἶτε ἡπατᾶτα, εἶτε θὰ ἦτο

διὰ τινὰ στιγμὴν ἀνίκανος. Ἐν τῷ Κριμαϊκῷ πολέμῳ κατεδείχθη ἡ ἀριθμητικὴ ἀδυναμία τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀγγλίας, καὶ σχεδὸν ἄνευ στρατοῦ εὐρίσκειτο ἐν ἀρχῇ τοῦ 1859, ἡ στήλη τοῦ ὄντος τούτου πρὸς κατάπausιν τῆς ἀνταρσίας ἐν ταῖς Ἰνδίαϊς καὶ εἰς τὸν πρὸς τὴν Σινικὴν πόλεμον. Ὁ δὲ κατὰ τῆς Αὐστρίας ὑπὸ τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας ἐκρηγείντος πόλεμοσυνεκράτει τὰ πνεύματα ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ. Ἐνεκα τούτων πάντων, τῷ αὐτῷ ἔτει 1859, μεγάλαι συναθροίσεις ἐν Λονδίῳ ἐγένοντο, καὶ πολλὰ σώματα ἐσχηματίσθησαν ἐθελοντῶν. Ὁ τύπος καὶ πάντες ἐξήρουντο μετὰ πολλῆς ζέσεως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἵνα παράσχῃ τὸ ἐπίσημον στήριγμα, ἧτις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξέδοτο βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἐπέτρεπε τὸν σχηματισμὸν σωμάτων ἐθελοντῶν καὶ διανομὴν εἰς αὐτοὺς ὀπλων καὶ ἐφοδίων. Μετὰ μεγάλου ζήλου ὁ λαὸς ἐσπευσεν εἰς τὸ κέλευσμα, καὶ τὸ κίνημα, τοῦ χρόνου προϊόντος, ἐνισχύθη καὶ ἐθεμελιώθη καταστάν ἱεσμὸς. Οὕτω οἱ φόβοι ἀποβάσεως Γάλλων ἐξέλιπον. Ἡ Κυβέρνησις ἐπιχορηγεῖ ἀνά 30 σελήνια ἐτησίως ἐκάστῳ ἐθελοντῇ, τὰ δὲ γενικὰ γυμνάσια αὐτῶν ἐκτελοῦνται κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

*

ΠΡΩΣΟΝ PAINEN OPYZAN

Τὸ ραίνειν ὄρυζαν ἐπὶ ζεύγους νεονύμφων εἶναι ἔθιμον ἀνατολικὸν ἔχον ἐν τῇ Τουρκίᾳ τὴν σημασίαν του. Εἶναι ὅμως καθ' ὁλοκληρίαν ξενικὸν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἐθίμων. Ἐξ ὅσων ἠδυνήθην ν' μάθω, ἡ συνήθεια αὕτη τοῦ ραίνειν ὄρυζαν εἰσῆχθη ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ εἰκοσαετίας. Κατὰ τὴν τελετὴν τῶν γάμων τῆς θυγατρὸς τοῦ Μουσούρου Πασᾶ, χρηματίσαντος διὰ τινὰ χρόνον πρεσβευτοῦ τῆς Τουρκίας παρὰ τῇ Αὐλῇ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔρραναν ὄρυζαν ἐπὶ τῶν νεονύμφων. Ἄτε δὲ τοῦ Μουσούρου κατέγοντος ὑψηλὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ἡ ἀριστοκρατία ἐμιμήθη, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τὸ πα-

ράδειγμα τοῦτο. Αἱ τε ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι τάξεις τῶν πολιτῶν ἐπροθυμοποιήθησαν, παραδεχθεῖσαι τὸ ραίνειν ὄρυζαν, καὶ οὕτω λεληθῶτως κατέστη ἀγώριστον μέρος τῆς τελετῆς τοῦ γάμου. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι μετὰ καταληκτικῆς ταχύτητος διεπορευεῖται ἡ συνήθεια αὕτη καὶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἰς οὗτους ἔτι τοῦ ἀντίποδας. Ἐρωτήσαντι Ἀμερικανούς καὶ Ἀμερικανίδας, πῶθεν παρέλαβον τὸ πρωτοφανές τούτο ἔθος, ἡγούου, τί νὰ μοὶ ἀπαντήσωσιν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

A

Θάνατοι ἐκ φόβου. — Δύναται τις ν' ἀποθάνῃ ἐκ φόβου; ἐρωτᾷ ἡ ἀγγλικὴ ἱατρικὴ ἐφημερίς «The Lancet» ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τοῦ προσφάτου γεγονότος νεανιδί τινι ἐν Κῆτινγκ. Ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις δὲν φαίνεται ἀμφίβολος, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ συμβάματος. Ἡ νεαρὰ αὕτη γυνή, βουλομένη καταλύσαι τὸν βίον, κατέπειε δόσιν ἐντομοκτόνου κόνεως, μεθ' ἧς κατεκλίθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ὅπου εὐρέθη νεκρὰ μετὰ τινὰς ὥρας. Ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο ἀνάκρισις καὶ αὐτοψία. Ἡ ἀνάλυσις τῆς ἐν τῷ στομάχῳ εὐρεθείσης κόνεως, ἧτις οὐδ' εἶχε χωνευθῆ, κατέδειξεν ὅτι ἡ κόνις αὕτη ἦ ἀπολύτως ἀβλαβὴς καθ' ἑαυτὴν, τοῦλάχιστον διὰ πλάσμα ἀνθρώπινον. Καὶ ἐν τούτοις ἡ γυνὴ ἦν ἐντελῶς καὶ ἀνσυμφιλέκτως νεκρὰ. Οἱ τινὲς ὑπόθεσιν ταύτην ἐπιφοροῦσίν τινας ἱατροὶ προνοῦσιν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ γυνή, ἅτε κεκτημένη φαντασίαν ἐξημεμένην καὶ κρᾶσιν ἐξαιρετικῶς νευρικὴν, θὰ ἐτελεύτησεν ἐκ συγκοπῆς, προελθούσης ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως, τῆς ἐπιγενομένης ἐκ τῆς πόσεως τῆς ὑπὸ τῆς θείσεως θανατηφόρου κόνεως.

Ἡ «Lancet» προσάγει τῷ ὅπως προσφάτω τούτῳ συμβάματι δύο παραδείγματα ἀπηνούς ἐξαπατήσεως, ἀποληξάσεως εἰς θάνατον ἐκ τῆς ἕνεκα βελθείας τρόμου ἐπιγενομένης ἐντυπώσεως.

Τὸ πρῶτον τούτων εἶναι τὸ κλασικὸν συμβᾶν ἀγγλοῦ καταδίκου τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὑποβληθέντος εἰς ψυχολογικὸν πείραμα, οὗτινος τὸ ἀποτελεσμα ὑπῆρξεν ὁ θάνατος. Ὁ δύστηνος οὗτος εἶχεν ἰσχυρῶς προσδεθῆ εἰς τράπεζαν δι' ἰσχυρῶν ἰμάντων καὶ καλυφθῆ τοὺς ὀφθαλμούς. Εἶτα δὲ ἀνήγγειλαν αὐτῷ ὅτι ἐμελλε ν' ἀφαιμαχθῆ κατὰ τὸν λαϊκὸν καὶ ν' ἀφεθῆ ἡ ρεῦσις τοῦ αἵματός του μέγρι τελείας ἐξακλήσεως· μεθ' ὃ ἐξετέλεσαν ἀσήμενον κίνημα ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος του δι' αἰχμῆς βελόνης, καὶ σίφων ἐτέθη παρὰ τὴν κεφαλὴν οὕτως, ὥστε νὰ μεταβιβάσῃ ἐπὶ τοῦ λαϊμοῦ τοῦ σειρᾶν ἀδιακόπως καταρρέοντος ὕδατος καὶ πίπτοντος μετ' ἐλαφροῦ κτύπου ἐντὸς κατὰ γῆς παρακειμένης λεκάνης. Μετὰ ἕξ λεπτῶν παρέλευσιν ὁ κατάδικος, πεπεισμένος ὅτι ἀπώλεσε τοὺλάχιστον ἕξ ἢ ἑπτὰ κοτύλας αἵματος, ἔθανε ἐκ φόβου.

Τὸ δὲ δευτερόν ἐστὶ τὸ τοῦ θυρωροῦ Λυκείου τινος ἐφελεύσαντος τὸ μῖσος τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐτοῦ ὑπαγομένων μαθητῶν. Ἐνιοὶ τῶν νεανιῶν ἐκείνων συλλαβόντες αὐτὸν ἐνέκλεισαν ἐντὸς ζοφεροῦ θαλάμου, καὶ προέβησαν ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς πλαστὴν τινα ἀνάκρισιν καὶ δίκην. Ἀνακεφαλαίωσαντες πάντα τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ, ἀπεφάνθησαν ὅτι μόνος ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ ἐξαγνίσῃ ταῦτα, καὶ ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη θὰ ἐφηρμύζετο διὰ κατατομίας. Κατὰ συνέπειαν μετέβησαν πρὸς ἀναζήτησιν πελέκειος καὶ ἐπιξήσου, ἅτινα ἀπέθεντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, καὶ ἀκολούθως ἀνήγγειλαν τῷ κατὰ δίκην ὅτι τρία λεπτά ὑπελείποντο αὐτῷ πρὸς μετάνοιαν τῶν ἀμαρτημάτων του καὶ τὴν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐξιλέωσιν αὐτῶν. Τέλος, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν τριῶν λεπτῶν, ἐπέδρασαν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ γονυπετήσῃ παρὰ τὸ ἐπίξηνον μετὰ γεγυμνωμένου τοῦ τραχήλου, μεθ' ὃ οἱ ἐκτελεσταὶ κατήνεγκον ἐπ' αὐτοῦ σφοδρὸν κτύπημα διὰ βεβρεγμένου χειρομάκτρου, καὶ εἶπον γελῶντες τῷ καταδίκῳ

ν' ἀνεγερθῆ. Ἀλλὰ πρὸς μεγίστην αὐτῶν ἐκπληξιν, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐκινήθη. Ἀφοῦ δὲ τὸν ἀνεκίνησαν καὶ ἔψαυσαν τὸν σφυγμὸν, διέγνωσαν ὅτι ἦν νεκρός. Νεκρός ἐκ φόβου ἀναντιρρήτως, ἐπιγενομένου ἐκ τῆς ἐπηρείας τῆς τρομερᾶς δοκιμασίας, εἰς ἣν πρὸ τινος εἶχεν ὑποβληθῆ.

Μήτηρ θηριώδης.—Τὸ κακουργολοκικὸν Γενεύης ἐδίκασε τὴν 1 Ἰουνίου (ν) τερατώδη μητέρα, ἣτις πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους ἐφόνησε τέσσαρα τέκνα αὐτῆς. Τὰ τοῦ φρικαλέου τούτου δράματος ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἡ σύζυγος τοῦ Λομβάρδι παρεπονεῖτο, ὅτι ὁ σύζυγος δὲν ἦτο πιστὸς πρὸς αὐτὴν καὶ πολλάκις τῇ ἐφέρετο κτηνωδῶς. Ὅπως ἐκδικηθῆ λοιπὸν τὸν ἄπιστον καὶ κακὸν σύζυγόν της, τὴν νύκτα τῆς 1 πρὸς τὴν 2 Μαΐου 1885 ἀπεφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ ἀπαίσιον σχέδιον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ εἶχε συλλίβει ἦτοι ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλ' ἀφοῦ φονεύσῃ προηγουμένως τὰ τέσσαρα τέκνα της, τῶν ὁποίων τὸ πρᾶτον ἦτο ἡλικίας ἑπτὰ καὶ ἡμισυ ἐτῶν.

Ἀφοῦ ἐπιεν ἕν ποτήριον οἰνοπνεύματος, ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὸ ποτήριον μετ' οἰνόπνευμα, ἔρριψεν ἐντὸς αὐτοῦ δηλητήριον, καὶ εἶτα λαβοῦσα ξυράριον ἔσφαξεν ὡς ἀρνία καὶ τὰ τέσσαρα τέκνα της· εἶτα ἐνίψε τὰς χεῖράς της καὶ μεταβάσα εἰς τὸ πλησιέστερον ταχυδρομικὸν κιβώτιον, ἔρριψεν ἐντὸς αὐτοῦ μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε γράψῃ ἐκ τῶν προτέρων.

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς ἐξεδύθη, ἔπιε τὸ δηλητήριον καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτῆς περιέμενε τὸν θάνατον.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἐπανελθὼν ὁ Λομβάρδι ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ κατεκλίθη χωρὶς ν' ἀνάψῃ φῶς. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀφύπνισθη αἴφνης συνεπεία τοῦ παραδόξου ρόγγου τῆς συζύγου του καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ νεωτέρου τέκνου του. Τότε ἀνάψας εἶδε τὴν φρικαλέαν σκηνήν.

Ὄρμησε τότε πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ, ὅστις ἀπεφάνθη ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων παιδίων τὰ τρία ἀπέθανον, ἀλλὰ τὸ νεώτερον ἔζη εἰσέτι. Μετὰ

κόπου κατώρθωσαν νὰ συνέλθῃ ἡ θηριώδης μήτηρ εἰς ἑαυτήν, καὶ ὠμολόγησε τὸ τερατοῦργημά της.

Τότε μετηνέχθη τὸ πρῶτον εἰς νοσοκομεῖον καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν φυλακὴν. Πολλάκις ἡ διανοητικὴ κατάστασις τῶν φρενῶν αὐτῆς ἐνέπνευσεν ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ὑπευθύνου τῆς πράξεώς της καὶ ὑπεβλήθη εἰς μοκρὰν καὶ λεπτομερῆ ἐξέτασιν φρενολόγων. Τούτου ἕνεκεν παρῆλθεν ἔτος ἄχρις οὗ ἐκδικασθῆ ἡ φρικαλέα αὕτη δίκη.

Αἱ συνεδριάσεις ἤρξαντο τὴν 1 Ἰουνίου ἐν τῷ μέσῳ ἐκτάκτου συρροῆς κόσμου. Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου τὸ θῆλυ τέρας διέμεινεν ἀπαθές, ὅταν δὲ τῇ ἐπαρουσίασαν τὸ κλημαγμένον ξυράριον, ὃ δὲ πρόεδρος τὴν ἠρώτησεν ἂν τὸ ἀναγνωρίζῃ, ἀπήνησεν δι' ἡσύχου φωνῆς.

— Δὲν εἶμαι βεβαία ἂν εἶνε αὐτὸ, διότι εἰς τὸ δωμάτιον ὑπῆρχον δύο ξυράρια.

Διηγήθη ἐπίσης μετὰ μεγίστης ἀταραξίας τοὺς λόγους ἕνεκεν τῶν ὁποίων προέβη εἰς τὸ κακούργημα.

Ἡ συζήτησις διήρκεσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας, οἱ δὲ προσκληθέντες καὶ ἐξετάσαντες τὴν κατάστασιν τῶν φρενῶν τοῦ τέρατος ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν ἦτο ὑπεύθυνος τῶν πράξεων αὐτῆς συνεπεία δὲ τούτου ἀπεφασίσθη νὰ ἐγκλεισθῆ ἐντὸς φρενοκομεῖου.

Τὸ νεώτερον τῶν τέκνων τοῦ Λομβάρδι ἐπέζησε τῆς φρικαλέας αὐτοῦ ἡλικίας, ἀλλὰ θ' ἀναπνέῃ ἐφ' ὄρου ζωῆς δι' ὁπῆς γενομένης εἰς τὸν λαϊκὸν καὶ θὰ ὀμιλῆ μετὰ μεγίστης δυσκολίας.

Ἰταλικὴ τις ἐφημερίς, θέλουσα ν' ἀποδείξῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἀνέρχεται ἡ φιλαρέσκεια τῶν γυναικῶν, ἀφηγεῖται τὸ ἐπόμενον γεγονός.

« Ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἰταλίας πληθὸς μέγα συνώδευε τὴν κηδεῖαν ἐνὸς τῶν κατοίκων, ἄνδρος πολλοὺς πολλαχῶς εὐεργετήσαντος. Ἐν τῷ ναφθεῖνός ἱεροκήρυξ ἀπήγγειλε τοσοῦτον συγκινητικὸν λόγον ὥστε οἱ πρᾶσιτοι ἔκλαιον. Ἰδίᾳ

συνεκινήθη νεαρὰ κόρη, ἣτις καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων ἔκλαιε. Παρ' αὐτὴν ἴστατο νέος, ὅστις ἠσθάνετο, ὡς φαίνεται, ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κόρην. « ὦ δεσποινίς, εἶπεν αἴφνης ὁ νέος παρατηρῶν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, ἐὰν ἐγινώσκατε ὅποσον εἶσθε θελκτικὴ ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν πληρῶνται ὀκρῶν!» Ἡ νεῆνις ἐστράφη· ἡ παρατήρησις τοῦ νέου δὲν δυσηρέστησεν αὐτὴν. Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἡ φιλαρέσκειά της ἐνίκησεν· ἠθέλησε νὰ ἴδῃ ἂν πράγματι ἦτο ὠραιότερα κλαίουσα. Ἐλησμόνησε καὶ τὸν ἱεροκήρυκα καὶ τὸν λόγον του καὶ ἠρώτησε μετὰ ὀκειλίας τὸν νέον:

— Μήπως τυχὸν ἔχετε μικρὸν τινα καθρέπτρον ἐν τῷ θυλακίῳ σας;

Ἡ σύζυγος τοῦ κ. Σάκης μέλους τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς Πατρίας, ἐν Ἰταλίᾳ, ἔτεκε πρὸ τινος θυγάτριον. Ὁ κ. Σάκης, ἄνθρωπος οὐδεμίαν ἔχων θρησκείαν κατὰ συνέπειαν δὲ οὐδεμίαν θέλων νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καίπερ χριστιανὸς γεννηθεὶς, ἐσκέφθη νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ὄνομα, ὅπερ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ὀμοιάζῃ πρὸς τὰ χριστιανικὰ ὀνόματα. Ὀνόμασε λοιπὸν αὐτὴν Κ ο ὕ π - υ - γ κ ἄ ὕ - π ἄ τ σ ι α - υ π ὄ ν υ. Πλὴν ὁ ἐπὶ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων ἠρνήθη νὰ ἐγγράψῃ ἐν αὐτοῖς τοιοῦτον γελοῖον ὄνομα. Ὁ πατὴρ ἐπέμεινεν εἰπὼν ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐνόει νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του καὶ οὐχὶ ἄλλο. Ὁ ὑπάλληλος ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, ἅμα ὅμως ἀπῆλθε τοῦ γραφείου ὁ Σάκης, ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ ὀδηγίαν παρὰ τῶν ἀνωτέρων του. Ἡ ἐν Ρώμῃ κεντρικὴ διεύθυνσις ἀπήνησεν αὐτῷ ὅτι δέον τὸ παράλογον τοῦτο ὄνομα νὰ διαγραφῆ ἐκ τοῦ μητρώου καὶ ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ κορασίου ὀφείλει νὰ εὕρῃ ἄλλο, κανονικώτερον. Ἐν περιπτώσει δ' ἀρνήσεως αὐτοῦ, ὁ διεθυντὴς τοῦ γραφείου ἐξουσιοδοτεῖτο νὰ δώσῃ εἰς τὴν μικρὰν κόρην τὸ ὄνομα τῆς πάλειος, ἐν ἣ ἐγεννήθη. Ὁ Σάκης ἔμεινεν ἀμετάπειστος. Καὶ ὠνομάσθη μὲν ἡ κόρη Παβίλια κατὰ διαταγὴν τῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' ὁ πατὴρ της ἐξακολουθεῖ

ν' ἀποκαλῆ αὐτὴν Κ ο υ π ο υ - γ κ α ὐ - π ἄ τ - σ ι α - υ - π ὄ ν ο .

Γερμανός τις καθηγητῆς ὑπελόγησεν ὅτι ὁ ἥλιος θά ἐκλίπη μετὰ ἑπτακαίδεκα ἑκατομμύρια ἐτῶν.

Δυνάμεθα νὰ ἐπιφωνήσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς δημοσιευούσης τὴν εἰδήσιν ταύτην ἀγγλικῆς ἐφημερίδος:

Ὡρα του καλή!

Κατὰ στατιστικὰς πληροφορίας ὁ ἀριθμὸς τῶν τυφλῶν ὅλης τῆς οἰκουμένης ἀνέρχεται εἰς ἓν περίπου ἑκατομμύριον. Τοῦ καθόλου πληθυσμοῦ τῆς γῆτινῆς σφαιρας ὑπολογιζομένου εἰς 1,400,000,000 ἀντιστοιχεῖ εἰς τυφλὸς ἐπὶ 1,400 ἀνθρώπων. Ἐν ταῖς διαφόροις τῆς Εὐρώπης κράτεσιν ἡ σχέσις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ἐν Αὐστρία 1: 1785, ἐν Σουηδία 1: 1418 ἐν Γαλλία 1: 1191, ἐν Πρωσία 1: 1111, ἐν Ἀγγλία 1: 1037, ἡ σχέσις αὕτη εἶναι ἤττον εὐνοϊκὴ ἐν Ρωσία καὶ Νορβηγία. Ἐν Αἰγύπτῳ εὐρηνται οἱ περισσότεροί τυφλοί. Ἐν Καίρῳ ἐπὶ 20 κατοίκων ὁ εἶς εἶνε τυφλός.

Ἡ Γερμανία ἔχει τὰ περισσότερα τυφλοκομεῖα ἤτοι 35 τὸν ἀριθμὸν, ἡ Ἀγγλία 16, ἡ Γαλλία 13, ἡ Αὐστρία 10, ἡ Ἰταλία 9 καὶ τὸ Βέλγιον 6, ἡ Ἀμερικὴ, Ἀσία καὶ ἡ Ἀφρική ἔχουσιν ὁμοῦ τὸ ὅλον 6 τοιαῦτα καθυδύματα.

Τὸ ἀρχαιότερον πλοῖον τῆς ὑψηλίου εἶναι, ἡ τουλάχιστον θεωρεῖται, τὸ τρίστον ἀληθῆς ἔρωσ, ὅπερ ἐναυπηγήθη τῷ 1764 ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι τῆς σήμερον τακτικῶς τὰ ταξείδιά του.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ρωσικὴ πρεσβεῖα λαμβάνει ἑτησίως 115,000 ρούβλια, ἡ τοῦ Λονδίνου 91,500, ἡ τῆς Βιέννης 86,000, ἡ τοῦ Βερολίνου 84,700. Πρὸς δὲ λαμβάνουσιν οἱ πρέσβεις καὶ ἀνά 50,009 ρούβλια κατ' ἔτος

ὡς ἰδιαιτέρον μισθόν. Ἡ πρεσβεῖα τῶν Παρισίων ἔχει 84,600, ὁ δὲ πρέσβυς 40,000, ἡ τῆς Ρώμης 70,000 καὶ ὁ πρέσβυς 40,000. Ἡ ἐν Πεκίνῳ στοιχίζει 67,700 ρούβλια, ἐξ ὧν 30,000 λαμβάνει ὁ πρέσβυς. Ἡ ἐν Ἰερσὺ 52,000. Ἡ ἤττον ὁπανηρὰ εἶναι ἡ τῆς Καρλσρούης στοιχίζουσα μόνον 3,000 ρούβλια. Διὰ τὰ προξενεῖα καὶ τὰ πρακτορεῖα ὑπελογίσθησαν 654,000 ρούβλια διὰ τὸ τρέχον ἔτος

Τὸ ἀσφαλέτατον ταμίον. — Ἰδικτήτης θηριοτροφείου κατέστητε ταμίαν αὐτοῦ τὸ τιμιώτερον καὶ ἀτμομητότερον τῶν πλασματίων.

Κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ἅμα περαιοθῶσιν αἱ ἡμερησικαὶ εἰσπράξεις, κλείει τὰ χρήματα αὐτοῦ ἐντὸς κιβωτίου, τὸ ὁποῖον θέτει ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ τοῦ λέοντος.

Συνιστῶμεν τὸν τιμιώτατον τοῦτον ταμίαν πρὸς τοὺς τραπεζίτας, οἱ ὁποῖοι, ἐκ φόβου τῶν γλεπτῶν, κοιμῶνται ἀνήσυχοι.

Καὶ ἔπειτα, ὅποια ἀσφάλεια! Ὁ ταμίης Λέων οὐδέποτε ὑπάρχει φόβος νὰ δραπετεύσῃ παραλαμβάνων μετ' αὐτοῦ τὸ ταμίον.

Ἐν Αὐστρία ἀπηγορεύθη τοῖς σχολαίοις νὰ ποιῶνται χρήσιν χάρτου μετὰ σταυροειδῶν τετραγωνικῶν γραμμῶν, διότι ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ τοιοῦτος χάρτης βλέπτει τὴν ὄρασιν τῶν μαθητῶν. Τοῦ λοιποῦ μόνον χάρτου ἀνευ γραμμῶν ἢ μετὰ γραμμῶν οὐχὶ σταυροειδῶν θά γίνηται χρήσις.

(1) ἐν Βέρνη τῆς Ἑλβετίας πρεσβευτῆς τῆς Γερμανίας κ. Βύλφρ ἠγόρασεν ἀντὶ 24,000 φρ. τὸ πρωτότυπον χειρόγραφον τοῦ περιλαλήτου γερμανικοῦ ὕμνου Die Wacht um Rhein. Ὁ κ. Βύλφρ προσήνεγκε τὸ χειρόγραφον τοῦτο τῷ αὐτοκράτορι τῆς Γερμανίας.

Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Βρεττανίας, νήσου κειμένης ἐν τῷ Εἰρηνικῷ ὠκεανῷ, ἀνατρέφουσιν τὰς θυγατέρας των κατὰ τὸν ἐπόμενον πρωτά-

κυστον τρόπον. Ἐγκλείουσιν αὐτάς ἐν κλωθῷ μέχρις οὗ ἔλθωσιν εἰς ὄραν γάμου. Ἡ συνθήκη αὕτη μόνον πρὸς τοῖς νησιώταις τούτοις ἀπαντᾷ. Ὁ κλωθὸς σύγκεται ἐκ κλάδων φοίνικος καὶ τίθεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκίας ἢ κόρης ἐγκλείεται ἐν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς. Οὐδέποτε πλέον ἐξέρχεται τῆς οἰκίας· τὸ πολὺ ἐπιτρέπεται αὐτῇ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κλωθοῦ ἅπαξ τῆς ἡμέρας. Τοσάυτη δὲ πρόνοια λαμβάνεται ὅπως μηδεὶς ἴδῃ τὴν ἐγκλειστον κόρη· ὡςτε ἐκάστη οἰκία, ἐν ἣ ὑπάρχουσιν ἐν ἡ πλειότερα κοράσια, περιβάλλεται ὑπὸ ἰσχυροῦ περιτοιχίσματος. Ἐν τούτοις καὶ ἐν τῷ κλωθῷ αἱ κόραι τῆς Νέας Βρεττανίας ἀναπτύσσονται ταίρις, ὁ βίος οὗτος δὲν φαίνεται ἐνοχλῶν αὐτάς, πολλὰ δὲ τούτων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀμερικανοῦ περιηγητοῦ, εἰσὶν ὠραιόταται.

Σημειώσεις ληφθεῖσαι ἐκ λευκώματος.

«Ὅταν γυνὴ λαλῆ πολὺ περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς, σημαίνει ὅτι αὕτη ἔχει χεῖραν ὑπεραπίσσεως».

«Δὲν μεμφόμεθα τοὺς ἄλλους· ἢ διὰ σφάλματα, ἢ ἔξ ὧν ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπωφεληθῶμεν»
«Μόλις ἐκμανθίνωμεν νὰ ζήσωμεν, καὶ ἀμέσως δεῖν νὰ ἀποθάνωμεν».

Ἐνῷ αἰετὸς τις ἐλούετο ἐν τῷ ποταμῷ, ἀνετράπη αἴφνης πρὸς τὴν ὄχθην διερχομένην ἀναΐα, ἐρ τῆς ἐπωγαίτο καλλιπείριος δεσποῖνα. Εἰς τὰς περιτρώμους αὐτῆς κραυγὰς προσέδραμον ἵπποτικῶς πρὸς βοήθειαν ὁ ρηθεις λούμενος ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ ἀδαμιαίᾳ στολῇ. Βοηθῶν δὲ τὴν Κυρίαν ν' ἀπαλλαγῇ τῆς δυσχεροῦς θέσεως, ἀποτεινεται αὐτῇ σοβαρῶς λέγων:

— Ἐξικιτοῦμαι τῆς συγγνώμης σας, Κυρία, διότι προσφέρω ὑμῖν τὴν χεῖρα ἀνευ χειροκτίου

Φιλάρργυρος ἐραστής ἐλαιογραφικῶν εἰκόνων ἤθελε ν' ἀγοράσῃ μίαν τοιαύτην ὑπεραρέσκουσαν αὐτῷ. Ὁ πωλητῆς κατῆλθεν εἰς τὴν τελευταίαν τιμὴν τῶν ἑξ' ἡιλ. πεντακασίων δραχμῶν, ἐξ ὧν ἀπεράνθη ὅτι οὐδ' ὀβολὸν ἐνόει νὰ ὑποτιμήσῃ.

— Ἐλα τώρα, φίλε μου, τῷ λέγει ὁ ἀγοραστής, ἔλα νὰ τὰ συμφωνήσωμεν καὶ νὰ σοὶ δώσω στρογγυλὰς ἑξ' ἡιλ. διότι θέλω νὰ τηλεγραφήσω πρὸς τὴν σύζυγόν μου διὰ τὴν ἀγοράν ταύτην καὶ μετὰ τὰς πεντακασίας ταύτας δραχμὰς σου θά με ὑποχρεώσῃς νὰ πληρώσω τηλεγραφικὰ διὰ μίαν λέξιν περισσότερον.

Ἐπίλογος δαρβινικοῦ ὄπαδεῦ:

«Ὅθεν, Κύριοι, ἐκ πάντων ὄσων ἐξέθεσα ὑμῖν σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁ ἀρχικὸς ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ ἦ, ὡς καὶ πράγματι δὲν ἦν ἄλλο τι ἢ πύθηκος· μάλιστα, πύθηκος! Ὅστις διὰ τῆς προσοριθῆς τῶν αἰώνων ἀπώλεσε μὲν τὴν οὐραν, ἀλλ' ἀπέκτησε τὸ δῶρον τοῦ λόγου».

Ἡ οἰκοδέσποινα ὑποδέχεται διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτῆς ἀβρότητας τοὺς προσερχομένους πρὸς ἐπίσκεψιν γνωρίζομους. Εἰς δὲ τούτων τῇ λέγει:

— Πόσον ἀληθῶς, Κυρία, οἱ τρόποι σας ὑποχρεοῦσι τοὺς ἔρχοντας τὴν τιμὴν νὰ ἐρχωνται εἰς τὸν οἶκόν σας!

— Αἱ Κύριε, μεγάλως με κολακεῖτε... Ἄλλ' ἐγὼ γινώσκω ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐντελῶς ἡ γυνὴ εἰς τοῦτο, δεῖν νὰ ἦναι νύκτα καὶ πολὺ ὠραία.

— Ἀλλὰ, Κυρία μου, ὑμεῖς ἀποδεικνύετε ὅτι πρὸς τοῦτο δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα τὰ συστατικὰ ταῦτα.

Ἵψηλὰ μαθηματικά.

Διδ. — Λέγω λοιπὸν ὅτι τὰ μαθηματικά εἰσιν ἐπιστήμη θετικὴ, ἀκαταμάχητος, ὄντως δὲ αὐτῇ

αὐτὴ ἡ λογικὴ. Ἐπὶ παραδείγματι, ὑποθέσατε ὅτι εἷς ἄνθρωπος χρειάζεται δώδεκα ἡμέρας νὰ κτίσῃ ἓνα τοῖχος, συνεπῶς ἔπεται ὅτι δώδεκα ἄνθρωποι δύνανται νὰ τὸ πράξωσιν εἰς μίαν ἡμέραν.

Μαθητ.— Βέβαια ὥστε διακόσιοι ὀγδοήκοντα ὀκτὼ ἄνθρωποι τὸν κτίζουν εἰς μίαν ὥραν, δεκαεπτὰ δὲ χιλ. καὶ διακόσιοι ὀγδοήκοντα εἰς ἑνὲς ἡμέραν, καὶ ἑνὲς ἑκατομμύριον τριάκοντα ἑξ χιλ. καὶ ὀκτακόσιοι τοιοῦτοι εἰς ἓν δευτερόλεπτον. Δηλαδή ὁ τοῖχος θὰ ἦναι κτισμένος πρὶ ἢ προσθάσωσι νὰ θέσωσι μίαν πέτραν ἐπὶ τῆς ἀλλης.

X

Εἰς τὸ χωρίον Στενὸν τῆς Μαντινείας ἓνας κάτοικος εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ φοροῦν τὰ ζῶά του. Ἐκατήντησε δυστυχῆς, ἀφοῦ πλέον δὲν εἶδεν νὰ ἀγοράσῃ ἄλλο ζῶον. Εἶχεν ἓναν ὄνον καὶ τοῦ ἐψόφησε καὶ αὐτὸς καὶ τὸν ἔκλαιγεν. Ἐπῆγεν ὁ γείτονας του νὰ τὸν παρηγορήσῃ. «Βρὲ Θανάση, τί κλαῖς, καυμένε! Ἐχ' ὁ Θεός!»
— «Βρὲ Δημήτρη! Τί νὰ ἔχῃ ὁ Θεός! Μη γὰρ ἦταν γυναῖκα νὰ πάρω ἄλλη; Ἐχει διακόσια χροσία! Ποῦ νὰ τὰ βρῶ!» Καὶ ἔκλαιε...

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὸ Δνειρον

Στὸ ἄγαρὶ μου ἔπεσα
χρεθβάτι νὰ πλαγιάσω.
Καὶ σ' εἶχα πάντοτε στὸν νοῦν
γιὰ σὲ τὰ σπλάγχνα μου πονοῦν
Τὸν νοῦν μου θεὸ νὰ χάσω.

Φρικτὴ βροδὴ ἀπέρασα
ἡ νύκτα χίλιοι χρόνοι
Χρόνος μ' ἐφάνη ἡ στιγμή
τόσοι μὲ ἔδερναν λογισμοὶ
Τόσοι μὲ ἔδερναν πόνοι.

Κοντὰ στὸ γλυκοχάραγμα
ὁ ὕπνος μ' ἔλυπτήθη
Κι' εὐθύς ἐν ὄνειρον γλυκὸ
μία φωνὴ ἀγγελικὴ
Στὰ ὠτὰ μου ἐχύθη.

Τὸ ὄνομά μου ἤκουσα
σιγὰ, σιγὰ νὰ κράξῃ.
Ἐστρέψα πίσω μου νὰ ἴδῃ
ἓνα κορμὶ ἀγγελικὸ
Εἶδ' αὖ νὰ μὲ κυττάξῃ.

Εἶσουν ἐστὺ πουλάκι μου
κοντὰ μου καθισμένη.
Καὶ μ' εἶπες—βλέπεις σ' ἀγαπῶ!
πλὴν γύρισες νὰ μὴ σὲ ἴδῃ
Ποῦ ἴσους ὄαχρυσμένη.

Καὶ μ' ἓνα γλυκοφίλημα,
ποῦ μ' ἄφησες στὸ στόμα
Ἐξύπνησα καὶ μοναχὸς
πάλιν εὐρέθην ὁ πτωχὸς
Στὸ ἄχαρὶ μου στροῦμα.

Ἀκόμη βλέπω τὴ ματιὰ
ἀκούω τὴ μιλιὰ σου.
Στὸ στόμα μου μένει ζεστὸ
τὸ τελευταῖο καὶ γλυκὸ
Ἐκεῖνο φίλημά σου.

N. ΒΩΤΥΡΑΣ

Λύσις τοῦ ὄνου αἰνίγματος.

Σιμ, υἱὸς Νῶε καὶ Πᾶν, ὁ Θεός. Τὸ ὄλον
Σ ὁ μ π α ν, μεταβαλλομένου τοῦ ι εἰς υ.

Π α ρ ὀ ρ α μ α.—Ἐν ταῖς 8φ καὶ 9φ τεύχεσι συνέθεσαν τὰ ἐξῆς τυπογρ. λάθη ἐν τῇ περὶ Λουδοβίκου β. ἐκ τοῦ γαλλ. μεταφράσει. Σελ. 123, στήλ. β. ἀνάγνωθι «χιλιομέτρων» ἀντὶ «χιλιογράμμων». Σελ. 124 στήλ. β. «ἀπὸ τοῦ 1870, ἔτη...» ἀνάγν. αἴτους». Σελ. 130 στήλ. β. ἀνάγν. «παρεμφέρει» ἀντὶ «παρεμφέρει».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἀρχαιολογικὰ τῆς Κύπρου, ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου.— Ὁ Ἀποκεφαλιστής.— Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου.— Οἱ θελονταὶ τῆς Ἀγγλίας.— Τὸ ραίνειν ὄρουσαν.— Ποικίλα.— Γέλωτες.— Ποίησις τὸ ὄνειρον ὑπὸ N. Βωτυρά.